

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 26, Nummer 4
Oktober-november-december 2020
Afgiftekantoor: 8930 Mene

België-Belgique
P.B.
8930 Mene
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Mene

Deze Vogel en bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar om te lezen online:
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1. Kerstwensen	2
2. Wel en Wee	3
3. Belangrijke info over Fiscale Giften 2020 !	15
4. Praktische info	16

Kerstwensen

Dag lieve mensen allemaal,

We wensen iedereen van harte een zalig Kerstmis en een gelukkig Nieuwjaar.

Dit jaar doe ik dat met een beetje heimwee naar de tijd van blij samenzijn en ook een beetje jaloers op het kindje Jezus in zijn kribbe, zorgeloos en van geen kwaad bewust.

Saulo zei enkele dagen geleden dat het dit jaar misschien niet nodig was om een kerstboom te zetten. Ik moet toegeven dat ik er dit jaar ook minder naar uitzie dan anders. Het is voorzeker uit zelfbescherming, om niet het gevoel van gemis op te wekken, net zoals ik bewust ervoor koos om dit jaar hard door te werken, elke dag, zonder enige onderbreking, om piekeren geen kans te geven.

Maar het leeg blijven van de plek waar de kerstboom staat en een lege haard, waarin we elk jaar gans Betlehem en omstreken bouwen, met ergens op een heuveltje, tussen de weiden met schapen en herders, het stalleke, zou voor een nog groter gemis zorgen... Het gemis van de essentie, waar kerstmis over gaat: Dat kleine kindje dat geboren is en ons toont dat het leven wonderlijk mooi kan zijn en dat we als mensen heel veel goeds kunnen doen.

We zullen dus met nog meer zorg alles uitzetten en blij zijn met alle goede kleine en grote dingen.

En we wensen iedereen vrede en alle goeds!

Inge en Saulo, onze kinderen en

alle mensen van Tapori.

Wel en Wee

Maandag 31 augustus: schommelen dankzij corona

Gisteren deden we een uitstapje met de auto naar een streek die we nog niet kenden, namelijk "de achterkant" van de Imbabura-vulkaan die waakt over het meer van San Pablo bij Otavalo. Daarvoor moet je langs Cayambe passeren, een stadje waar iedereen "bizcochos" eet in de plaats van brood. Gewoonlijk ontbijten we bij een uitstapje in de streek in een klassiek wegrestaurantje. Bijna iedereen van jullie die hier al geweest is het wel bekend. Maar gezien de corona-toestanden is eten met veel mensen in een kleine ruimte nu niet het beste idee, dus kochten we er twee zakken van die koekjes, met enkele "draadkaasjes" (lekkere verse lichtzoute "rekker" kaas die je in draadjes kan trekken en waar je een beetje op kan kauwen), een koffietje en wat fruitsap. We kenden een aangenaam picknick-

plekje aan de rand van het meer waar Saulo genoot van de schommel.

Vandaag is het de laatste vakantiedag voor Amelie, zonder veel goesting en motivatie voor de start van het nieuwe schooljaar. Dat is zeker te begrijpen want er is nog altijd geen zicht op "echt naar school mogen gaan". Ondertussen zijn alle leerlingen, van kleuter tot zesde middelbaar volledig thuis sinds halverwege maart. Er is alleen virtuele les, soms goed georganiseerd en soms ook niet, en voorlopig blijft dat zeker tot het einde van het eerste semester, halverwege februari 2021, zo verder gaan. In het nieuws horen we dat dit schooljaar "100.000 leerlingen minder ingeschreven zijn in de registers van het Ministerie van Onderwijs". Vooral kleuters en leerlingen van het hoger middelbaar lijken spoorloos verdwenen. Over de kleuters zeggen veel ouders: "We krijgen het zo al niet rond dat onze kinderen die op de lagere school zit-

Wel en Wee

ten via de telefoon of de computer les krijgen. Voor de kleintjes is het toch niet zo belangrijk. Het zijn toch maar knutselwerkjes". En veel jongeren die les volgen in het openbaar onderwijs, zeker diegenen die al aan de staart hingen of schoolmoe waren, zijn het beu om digitaal les te krijgen, vaak maar een uur per dag, waarbij die tijd vooral opgaat in het krijgen van opdrachten die ze dan zelf moeten oplossen, zonder echt les te krijgen. Zo wordt de kloof tussen wie kan en mag studeren en wie dat niet kan en niet mag almaar groter... De epidemie lijkt hier nochtans wat aan kracht te verliezen, en in sommige private scholen (de duurste en rijkste scholen) zijn er enkele pilootprojecten opgestart om de scholen toch weer te openen. Maar de politici houden maar al te graag vast aan de maatregelen, temeer om de mensen thuis stil en koest te houden. Nochtans heeft het gerechtshof geen toestemming meer gegeven aan de president om de noodtoestand nog maar eens met een maand te verlengen: een spelleke dat hij al veel maanden speelt, allemaal zogenaamd in naam van corona. Want ze blijven mensen heel bang maken en de schuld geven van alle leed en de toon van de preventie-campagnes blijft dreigend. Zo klinkt het in een spotje van de Stadspolitie van Quito: "Het virus gaat ooit weg, maar de schuld blijft voor altijd". Een voorbeeldje van hoe overheden mensen "onder de sloef houden": hoe minder je weet en hoe banger je bent... hoe passiever en onderdanig je blijft... Zo kunnen we hier aan de uitdrukking "Verdeel en heers" een werkwoord toevoegen: "Verdeel, maak bang en heers" !

Voor de moment "geloofd" nog 8 % van de ecuadoraanse bevolking in de president en zijn kompanen. Triest, triest,

triest hoe het land verkocht wordt aan de private sector. De trein, de ecuadoraanse NMBS, die een belangrijke toeristische trekpleister en een avontuur op zich was, staat stil, niet alleen omdat er geen reizigers zijn maar ook omdat wagons verdwenen zijn en in de hoge rangen onderhandeld wordt over de verkoop aan internationale financiële groepen. De Ecuadoraanse Post sterft een stille dood door (kwaadwillig?) inefficiënt beheer ten voordele van de private post-en-pakketbedrijven. Zo is iedereen hiermee ook verwittigd dat je naar Ecuador best geen kaartjes meer verstuurt via de gewone post, tot groot verdriet van mezelf want het was toch fijn zo nu en dan een "echt" kerstkaartje of brief te ontvangen. De Ecuadoraanse vliegmaatschappij TAME, die vooral binnenlandse vluchten en enkele connecties in Latijns-Amerika en de USA verzorgde, gaat ook over in private handen, net zoals de openbare televisie. En er wordt onderhandeld over enkele olieraffinaderijen en pijpleidingen, gebouwd en aangelegd met geld uit buitenlandse investeringen, zegge leningen en vooraf toegezegde quota aardolie, die ten langen leste afbetaald moeten worden met het belastinggeld van de ecuadoraanse burger. En zo kan ik nog een tijdje doorgaan...

Eind oktober is het een jaar geleden dat er hier ernstige politieke en sociale protesten waren, weet je nog... met de rookpluimen en gewerschoten die we zagen en hoorden van uit ons huis. Ik weet niet of de mensen courage zullen hebben om opnieuw te protesteren... ofwel zullen ze gelaten de nieuwe presidentsverkiezingen van komend voorjaar afwachten: we hebben maar liefst ...19 kandidaten! Keuze genoeg dus. Eén ding is ondertussen stilaan wel zeker... dat

gelijk wie president wordt, hoogst waarschijnlijk na enkele jaren niet meer in Ecuador zal wonen, op de vlucht voor rechtszaken en met politiek asiel in het land dat zijn hand boven hun hoofd hield tijdens het beleid... Mijn glazen bol zegt dat Lenin Moreno en zijn kompanen de komende jaren in de USA zullen wonen... met geld dat ondertussen voorzeker aan het groeien is in belastingparadijzen op rekeningen van familie en valse ondernemingen... Zo blijft het gaan... op en af... precies zoals Saulo aan het schommelen is...

Zaterdag 12 september: twee digitale gebeurtenissen

Ik stak wat tijd in het maken van een videotje dat het oudercomité van de klas van Amelie vroeg. Jullie weten wel dat hier alle leerlingen, vanaf de kleuterklas tot het zesde middelbaar, een "schooluniform" dragen. Dat uniform is eigen aan elke school, maar voor het zesde middelbaar mogen de leerlingen hun eigen "pull" ontwerpen. Ondanks het feit dat er nu geen uniformplicht is door de digitale lessen, wilde iedereen die traditie toch in ere houden en vorige zaterdag werd een corona-proof evenement georganiseerd waarbij elke leerling zijn of haar pull mocht komen afhalen op school. Aan de ouders werd gevraagd om daarbij een videoboodschap te maken. Ik maakte een PowerPointje met een opeenvolging van foto's

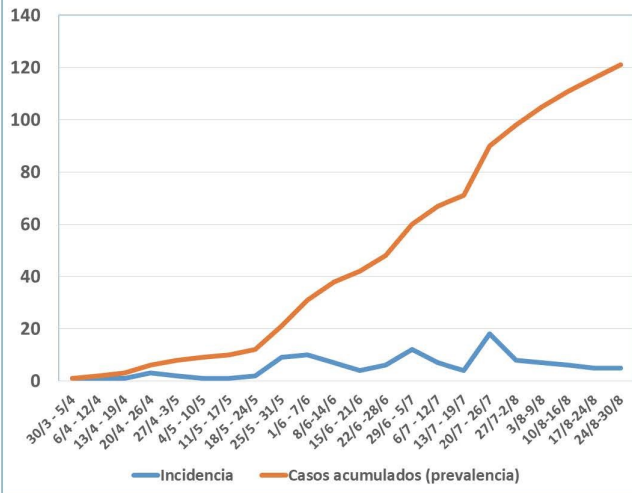
van Amelie in schooluniform, sinds het dagverblijf tot nu... en ik zette er de toontjes van "Pomp and Circumstance", typische afstudeermuziek, op. Het was toch wel een mooi emo-momentje.

Het maken van die PowerPoint was een welkome ontspanning na een spannende week met deelname aan symposium over Covid dat georganiseerd werd door het ziekenhuis waar Kathy, mijn collega huisarts, ook werkt. Ik werd gevraagd om vorige donderdagavond tijdens de Webinar te spreken over hoe ik de voorbije maanden als "echte huisarts in een dorp" beleefd heb. Je moet weten dat de meeste 'huis'-artsen in Ecuador eigenlijk in een ziekenhuis of in een staatsgezondheidscentrum werken en daarbij heel vaak switchen van de ene plek naar een andere, waardoor ze weinig of geen vaste patiënten in familie- of dorpsverband zien en er dus weinig verbondenheid en continuïteit is. Ik mocht zo dus getuigen over het werk "in het dorp" en dat leverde een heel andere voorstelling op dan de voorstellingen van de andere dokters en gezondheidspersoneel uit het ziekenhuis, die zich vooral concentreerden op hoog-specialistische en technische aspecten van coronavirus bij zwaar zieke en gehospitaliseerde patiënten.

Ik begon met het Tapori-corona-cijferplaatje, maar ging al snel het ruimere biopsychosociale prentje, over covid-zieken en mensen die andere ziekten of verwondingen hadden, met mensen die honger hadden en mensen die, overmand door de schrik en opsluiting in huis, psychiatrische aandoeningen kregen, over mensen die door domme ongelukken verwond geraakten, over jongeren met lichte verstandelijke beperking die door het gebrek aan sociaal contact weer in zichzelf keerden en weer moeilijkheden hadden om helemaal rechtop te lopen, over mijn eigen strijd om mensen, collega's en vrienden, weer

Incidenia y casos acumulados
pacientes con Covid-19
consulta medica de Taporí (abril – agosto 2020)

Tot eind augustus 2020:
121 bevestigde corona-patiënten,
ongeveer 12 % van ons jaarlijks patiëntenaantal

- Eerste patiënt: ongeveer een maand nadat de quarantaine begon
- Eerste kleine blauwe golf: mannen en vrouwen die gingen werken of werk zoeken (voornamelijk tussen 30 en 55 jaar)
- Daarna volwassenen en kinderen en jongeren die thuis bleven
- En daarna bejaarden, mensen met chronische ziekten, kleine kinderen (diegenen die het meest beschermd en afgeschermd werden)
- Op heden: gestage toename, zonder piek

DIAGNOSE OP BASIS VAN:

Klinische symptomen	Bevestigd met test	Familielid met bevestigd Covid (PCR)
48	36	37
40%	29%	31%
121		

ERNST VAN HET ZIEKTEBEELD

Ambulante zorg, licht tot matig ziek	Ambulante zorg, zwaar tot ernstig ziek	Hospitalisatie met recuperatie	Overlijdens
104	9	5	3
86%	7%	4%	2%
121			

op gang te helpen krijgen, over mensen die tijdens de pandemie de diagnose "kanker" kregen en voor wie we bergen verzet hebben om specialistische hulp te krijgen...

De voorstelling verliep via zoom, iedereen van uit zijn eigen huis, met veel technische voorbereiding en organisatie en met 250 "onzichtbare" luisteraars. Toch wel speciaal en eigenlijk een niet zo aangename monoloog. Ondertussen konden er via WhatsApp wel vragen gesteld worden, waarop achteraf antwoord gegeven werd. Maar de Webinar zat zo volgepropt dat er weinig of geen tijd was voor enige dialoog. Zo bleef ik wat onvoldaan en verwezen achter mijn computer zitten. Maar goed, we passen ons aan, en ik hoop zo toch een wat bredere kijk op "echt huisartsenwerk" gegeven te hebben en dat de boodschap van het nut en de impact van een bredere kijk bij enkele studenten-

huisartsgeneeskunde blijft hangen.

Vrijdag 18 september: mensen komen weer uit huis

Deze week werd/wordt helemaal ingenomen door patiënten-werk. De mensen beginnen uit hun huis te komen en allerlei draden opnieuw op te nemen... o.a. gezondheids-en-medische-en-revalidatietoestanden. Ik deed deze week de opname van twee nieuwe kinderen met een beperking: een kindje van één jaar oud met Downsyndroom dat door een hartafwijking maar moeilijk aankomt in gewicht (hij weegt nu 6 kg) en vooral met een heel terneergeslagen jonge mama, zo aan het ploeteren zonder enig overzicht of hulp of uitleg. Het kind werd in het ziekenhuis geboren, maar niemand merkte iets op. Pas na drie maanden, toen hij een longontsteking kreeg en zijn mama terugging naar het ziekenhuis, kreeg ze de

diagnose te horen: "Maar madamke toch, zie je dat niet dat uw kindje gehandicapt is! Je had veel vroeger moeten komen met zo'n kind. Hij had al dood kunnen zijn". Toen ze zei dat haar kindje in dat ziekenhuis geboren was, stonden de dokters om horen toch even met hun mond vol tanden.

En dan is er nog een nieuw kindje, vijf jaar oud, dat niet goed praat en emotioneel heel onrustig en angstig is. Hij is het kind van twee Venezolaanse migranten die nu al bijna twee jaar in Pomasqui wonen. Er is weinig of geen medische voorgeschiedenis. Nochtans heeft hij zeker één of ander genetisch syndroom want er zijn toch een aantal duidelijke kenmerken in zijn gezichtje en aan zijn handen en voeten. Er is dus meer aan de hand dan alleen "niet goed praten"... en ook deze mensen zullen we proberen op weg te helpen. Hopelijk moeten ze niet snel weer weg, weer ergens anders naartoe... altijd onderweg... "Quelle misère"... mensen toch, de wereld ligt toch echt overhoop.

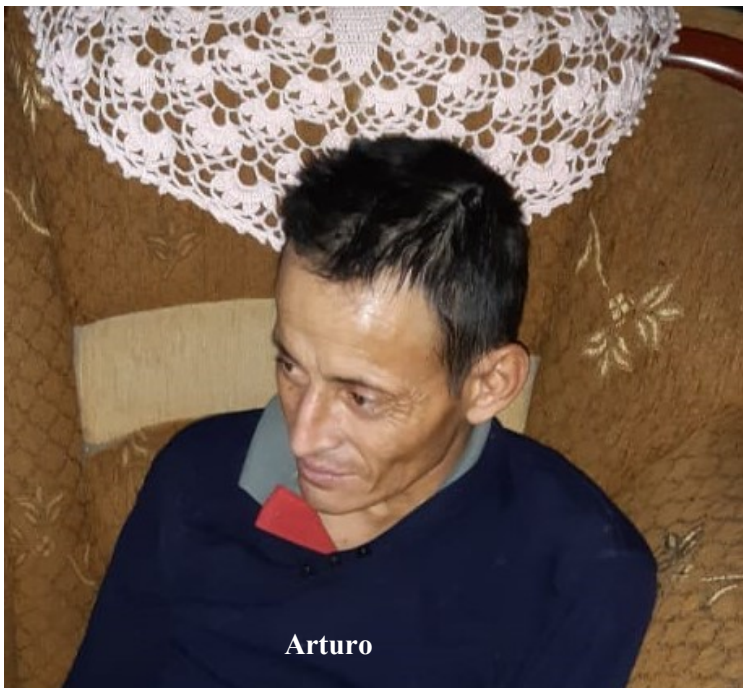
En dan is er nook og het verhaal van Arturo... die jongeman die lijm snuift en op straat leeft, en over wie ik tevoren

ook al schreef in de Vogel van Papier. Ivonne vroeg me de voorbije maanden al een paar keer of ik iets van hem gehoord had. In het dorp ging immers het nieuws rond dat hij dood zou zijn. Neen... hij is nog niet dood! Een politieagent vond hem ergens op straat, helemaal ineengekrompen van de pijn, maar half bij bewustzijn. Ze hebben hem naar het ziekenhuis gebracht en hij lag een paar weken op intensieve zorgen, niet door corona maar wel door nu toch wel definitieve en erge aantasting van zijn nieren. Die nierinsufficiëntie is het gevolg het chronische inademen van oplosmiddelen die o.a. in verf en in Pat-tex verwerkt zijn.

Toeval of niet, maar het is op korte termijn in Taporí het tweede geval van wat in België in de volksmond "de schildersziekte" genoemd wordt, of ik moet zeggen "werd". Want bij enige navraag vertelde Tom Michiels, de neuroloog die met de groep van Malle in het najaar van 2019 naar Taporí kwam, dat deze ziekte nog nauwelijks voorkomt in België, dankzij de strenge reglementering van het werken met verf, o.a. bij het lakken van auto's. Sinds enkele maanden zie ik in Taporí een man van 56

die zijn leven lang auto's lakte. Zijn vrouw bracht hem omdat hij zo passief en vergeetachtig geworden is, en dat hij eenvoudige dingen zoals het gasfornuis aansteken met een lucifer niet meer kan. Nu blijkt dat naast zijn hersenen ook bij deze man de nieren fel en onomkeerbaar aange-tast zijn.

Arturo heeft dus diezelfde "schilders-ziekte", die we hier "lijmsnuiversziekte"

Arturo

Wel en Wee

zouden kunnen noemen. Hij is amper 38 jaar. Zou je het hem toegeven? Sinds de leeftijd van vijftien jaar kwam hij vaak, meestal heel onverwacht, op consultatie, meestal om de één of andere wonde te verzorgen. Het gebeurde dan dikwijls dat ik zelf met moeite kon ademen, door de felle wasem van die Pattex in zijn adem. Hij mocht begin deze week terug naar huis na drie weken ziekenhuis. Hij kan amper op zijn benen staan en wordt nu bij zijn zus opgevangen. Op de ontslagbrief van het ziekenhuis staat als diagnose een longontsteking en acute nierinsufficiëntie en pancreatitis door overmatig alcoholgebruik en drugs... maar eigenlijk niets specifiek over die schildersziekte... Nochtans zou de melding ervan een signaal kunnen zijn naar de overheid toe. Want als het in België lukt om die ziekte weg te krijgen door reglementering, dan zou dat hier toch ook moeten kunnen. Maar dan moeten we eerst het probleem onderkennen. We zullen in Pomasqui alvast beginnen met een soort van bewustwordingscampagne, voor de autolakkers, de schilders en timmermannen en ook voor diegenen die Pattex en gelijkaardigs verkopen... Want was Arturo niet altijd aan zijn potje lijm geraakt, waarvan hij vakkundig een beetje in een plasticzakske goot om er dan met regelmaat van de klok van te snuiven, dan zou dit verhaal anders geweest zijn. Zo is 't weer geschreven en gedrukt. Ik ga nu een stukske zelfgebakken pruimenvlaai eten. Ik had die klaargemaakt omdat we deze middag normaalgezien hier thuis doktersvergadering zouden hebben. Maar Kathy belde deze morgen af: heel duizelig en overgeefachtig: ofwel echt ziek, ofwel overdaan. Hoogst waarschijnlijk is het laatste. Ze kreeg een heel zware duw toen haar broer een goeie maand geleden overleed.

Donderdag 8 oktober: een artikeltje over Ecuador in MO

Voor moest je nog een beetje tijd hebben om te lezen: In MO staat er vandaag een interessant artikel dat de situatie in Ecuador zowat samenvat, niet echt om blij van te worden... maar we blijven weerbaar en strijdvaardig, en als mieren in de weer...

https://www.mo.be/analyse/ecuador-een-democratische-dictatuur?utm_campaign=emo&utm_medium=newletter&utm_source=email

Zaterdag 24 oktober: nog eens 'dankzij' jullie allemaal

"Bij deze, papa, kan je maandag of dinsdag een overschrijving ter waarde van 20.000 usd naar de rekening Fundación Taporí in Banco Internacional in orde brengen?"

De redenen voor de extra overschrijvingen moet ik niet uitleggen zeker: Cristina blijft strijden in het Ministerie van Sociaal Welzijn, maar daar lopen ze hopeloos achter of misschien juist en beter gezegd, doen ze er alles aan om alle betalingen zoveel mogelijk uit te stellen of zelfs niet te betalen. De Ecuadoraanse schatkist geraakt helemaal leeg, omdat de economie plat ligt en er dus geen belastinginkomsten zijn, omdat de petroleumprijs gekelderd is, omdat het weinige geld dat er is gaat in eerste instantie naar het afbetalen van internationale leningen en ten tweede naar het stipt betalen van politie en leger, kwestie van de staatsveiligheid te verzekeren. Mensen uit de educatieve en zorgsector... dat is toch maar bijkomstig, he...

Wat eigen financiële inbreng in Tapori betreft zijn de inkomsten in het medisch luik dit jaar wel wat hoger dan voorzien, want er was en is werk tot over ons oren. Maar in het revalidatieluik zijn de "inkomsten" een ander paar mouwen. Zoveel mensen hebben geen of nauwelijks werk, dan nog meestal onderbetaald. Door Quito rijden geeft een heel triest gevoel... want op bijna alle kruispunten staan bedelaars, vaak jonge mensen met kinderen... En als je maar weinig geld hebt, dan is de prioriteit eten voorzien en de huur betalen om een dak boven je hoofd te hebben... en is de revalidatie, begeleiding en therapie van je kind met een beperking bijzaak... met alle trieste gevolgen van dien. Maar goed... niet klagen of zagen, maar bidden om kracht... Prof. Herman Verresen indachtig.

Zelf doen we ook ons best om de lokale economie weer op gang te helpen trekken. Ik kreeg van de belastingen eindelijk het geld dat ik vorig jaar teveel vooraf moest betalen terug... Normaal gezien gebeurt dat in de maand april of mei. Maar ook die terugbetalingen lieten op zich wachten... maar deze week kwam het eindelijk op mijn rekening en hebben we werk gegeven aan de metsers die 20 jaar geleden ons huis bouwde. We waren al langer van plan om een hellend vlak te maken aan de consultatieingang van ons huis, zodat mensen met een rolstoel gemakkelijker binnen geraken in ons huis, o.a. dat vriendinneke van Amelie dat zo gemakkelijk haar botten breekt door osteogenesis imperfecta (broze-botten-ziekte) en Pedro, onze klinische psycholoog in Tapori. En misschien komt dat hellend vlak naderhand nog van pas, wanneer we in onze oude dag zelf niet meer goed te been zijn en ook, zoals we al jaren geleden lachend planden, voor alle vrienden en familie die in de plaats van zoals nu bejaarde mensen gaan overwinteren in

Benidorm, dan naar Ecuador zullen komen. De reservaties staan open !

Zaterdag 31 oktober: hechte familiebanden

Vandaag start hier een lang weekend, van zaterdag tot en met dinsdag (2 november Allerzielen en 3 november het feest van Cuenca). Normaalgezien is dat het weekend van de grote familiebroodbakdag bij Melchior en Paulina, broer en schoonzus van Saulo. Nu kan het allemaal niet... en iedereen zat zo met een wee gevoel. Maar blijkbaar zijn

veel mensen thuis aan de slag gegaan. De oudste broer van Saulo maakte de voorbije maanden zelf zo'n traditionele houtvuuroven en zegende die gisteren in. Saulo ging even langs en kwam thuis met een zak dampende warme verse broodjes. Deze morgen kwam de man van Miche, een zus van Saulo, langs met een pot "colada morada", die lekkere

Wel en Wee

paarse fruitdrank die altijd rond Allerheiligen gemaakt wordt. Daarna was er de inhuldiging van een lokaal marktje hier in Zambiza en Saulo werd als één van de eregasten uitgenodigd. Wij stuurden de voorbije maanden in stilte via boodschapjes op de dorps-chat aan op zo'n lokale markt die de kans biedt om lokaal te kopen en te verkopen. Het idee werd ons alvast in dank afgenomen. Saulo kwam thuis met een heel ecologisch verpakte maaltijd: gekookte mais en gebakken kip en een slaatje van avocado, tomaat en salade, gepresenteerd in een groot koolblad. Dat is nog eens een idee voor de festivals in België: geen plasticborden maar savooiekoolbladeren als bord!

Ik zou straks beginnen met het maken van Mexicaanse taco's en deze middag zouden we klaaskoekenbrood bakken en colada morada met veel veenbessen en frambozen maken... maar ik denk dat we dat beter een paar dagen uitstellen en eerst alles op eten wat er al is. Overigens, vertelde ik al dat ik me thuis aan het bekwamen ben in artesanaal zuivelproductie? In het begin van de corona-pandemie verzorgde ik de vinger van een man die in Pomasqui op een boerderij werkt. Die vinger was verpletterd onder een zware machine en Kathy en ik deden alle pogingen om hem naar het ziekenhuis te krijgen. Maar uit schrik voor besmetting in het ziekenhuis wilde hij daar niet naartoe, en er restte ons niets anders dan de wonde in Taporí te verzorgen, in de hoop dat er geen gangreen in kwam. Geloof het of niet, die vinger is weer helemaal genezen, met nagel en al. Hij zegt nu al lachen dat "Geloof in God en daarna in de dokter" alles in orde bracht. Ik denk dat hij vooral veel geluk heeft gehad, maar eind goed al goed, met daarbovenop nog een extraatje: Tijdens

de vele verzorgingen praatten we over koeien en kalfjes, letterlijk dan, en vroeg ik hem of ik verse melk kon kopen. Geen probleem en elke maandag brengt zijn vrouw nu vijf liter verse volle melk naar Taporí. Ik betaal er drie dollar voor, meer dan zij krijgen van de melkfabriek en voor mij toch ook minder dan ik voor vijf liter halfvolle melk in de winkel zou betalen.

Nu ontroomt Saulo de melk nadat we die een nacht in een brede schaal in de koelkast zetten en hij steriliseert de melk. Eén liter melk, afgekoeld op "papflestemperatuur" (bij gebrek aan een termometer voel je dat door een druppel op je hand te laten vallen), gaat in de goed gewassen koffiekann samen met twee soeplepels yoghurt van de vorige week, en 's anderendaags hebben we weer yoghurt. Van de room maken we zure room die ik na een dag of drie karn in een zelfgemaakt karn-tonneke, met als resultaat een potje verse boter en een bord karnemelk. Ik denk dat ik de eerste producent "karnemelk" ben in Ecuador! Vorige week maakte ik stampe klaar, zalig met een zachtgekookt eitje... En anders maak ik er pap van met bruine suiker en appelkes. Ik voel me helemaal in de gloria.

Zondag 15 november: gewoon

Hier een rustige zondag: eerst een uurtje sporten (op de maat van Leslie Sansone (moet je echt eens zoeken) en met de muziek van Radio 2 Vlaanderen!), dan salade Nicoise klaarmaken en inktvisjes kuisen en inleggen, en dan Amelie helpen met de structuur van haar eindwerk voor het zesde middelbaar. Gezien ze graag "lerares in de kunstvakken" wil worden, koos ze als onderwerp "hoe kunst kan helpen genezen". Daarvoor werkt ze drie voorbeel-

den uit: Het effect van muziek op pijn, het uitdrukken van gevoelens met tekeningen en danstherapie bij mensen met ernstige verstandelijke beperking. Interessant!

En nu het eigen werk: mails beantwoorden, finances van Tapori, en een beetje "voeding" zoeken in mijn boekjes van medische ethiek... want ik blijf toch piekeren over het hoe en waarom veel dokters zo weinig echt met hun patiënten begaan zijn en liever "plakkerkes" op de acute wonden leggen dan echt doorzoeken naar diagnoses en mensen echt helpen. Op zoek naar antwoorden voor mijn frustraties dus. Deze namiddag nog wat lezen en breien en een beetje handwerk, weer klaar voor een nieuwe week.

Vrijdag 20 november: hoe het soms toch echt vierkant kan draaien...

In sommige families heerst er toch zo'n grote chaos dat je niet weet waar eerst te beginnen. Woensdag hadden we een bijeenkomst met enkele mensen uit zo'n gezin. Een nu 72 jaar oude machopolitieagent op rust, die eigenlijk nooit helemaal nuchter is, en zijn vrouw kregen vier kinderen, die nu allemaal volwassen zijn. Maar 'de menage' draait bij niemand rond.

De oudste dochter is 48 jaar oud. We zagen haar al enkele keren op de consultatie, telkens voor acute problemen, waarvan we van in het begin denken dat die allemaal deel zijn van het syndroom dat ze naar onze mening heeft. We sturen al jaren aan op de bevestiging van het syndroom van Turner door een geneticus in het openbaar ziekenhuis en vooral op een multidisciplinaire specialistische behandeling. Maar in het ziekenhuis verhelpt men iedere keer het grootste erg en dan mag ze weer naar huis, terug naar af. Nu kwamen ze vorige week opnieuw op consultatie, met

een rood oog, bijna zonder zicht door cataract, deel van het syndroom dat ze heeft. We drongen nog maar eens aan bij het openbaar gezondheidscentrum, deze keer om een dringend consult te krijgen bij de oogarts... Ze kreeg een verwijsbrief waarop de dokter van het gezondheidscentrum schreef dat genetisch consult "enkele maanden geleden aangevraagd werd maar door corona nog niet mogelijk was". En er stond ook op dat er een bloedonderzoek gepland is voor 6 januari van volgend jaar. Op basis van de resultaten zou men dan zien of ze medicatie kan krijgen voor de diabetes. In Tapori maten we met ons glucose-metertje op verschillende momenten suikerwaarden van meer dan 350 mg/dl en wie iets van diabetes weet hoort het nu voorzeker donderen in Keulen... We zijn ondertussen zelf gestart met medicatie en onderzoeken. Want als we al tevoren niet geholpen werden in het openbaar gezondheidsstelsel, dan zal dat nu zeker niet gebeuren. Want de wachtlijsten zijn niet meer te overzien, allemaal "ter ere van de pandemie".

De tweede dochter is getrouwd maar kreeg nooit kinderen... en vervult nu een ongezonde "moederrol" voor de oudste zoon van haar jongere broer. Die zoon is nu achttien en gebruikt elke dag drugs. Over zijn ouders, die samen nog twee kinderen hebben, doen de wildste verhalen de ronde. De vader, de derde zoon van het bejaarde echtpaar waarmee ik begon, was ook politieagent, zou heel gewelddadig zijn, heeft minstens één iemand vermoord, is daarom nu geen politieagent meer. Hij woont nu in het zuiden van Quito en trekt zich van zijn kinderen weinig of niets aan. Zijn vrouw, de moeder van die drie tieners die nu "voor zichzelf zorgen" buiten wat hun tante voor hen doet, is nu weer in de gevangenis, zeker voor de vijfde keer, omdat ze weer gesnapt werd bij het dealen van drugs. Hun tweede kind,

Wel en Wee

een meisje van 15, woont samen met haar vriend die 22 jaar is, drugs dealt en haar goed op dezelfde weg helpt. Het derde kind is nu 13, woont samen met zijn oudere broer in de kamers die tevoren van zijn vader politieagent waren, en is nog ingeschreven op school. Op de vraag wie hen geld of eten of kleren geeft, komt een vaag antwoord... want over drugs verkopen wordt nooit bij klaar daglicht gepraat...

En dan is er de jongste van de vier kinderen van het ouder echtpaar. Die jongste zoon is nu tegenaan de veertig, vader van twee meisjes, eentje van tien en eentje van zeven. Zijn vrouw, Dianita, is nu 24 jaar. Even tellen en rekenen? Ik volgde beide zwangerschappen op en zie de meisjes nu en dan voor de één of andere kinderziekte. Bij de tweede zwangerschap, toen Dianita 17 jaar oud was, vroeg ik haar eens: "Waar droom jij soms van? Zou je naast een goede mama zijn graag ook nog iets anders leren of doen of uitbouwen?". Haar antwoord was toen ontnuchterend: "Weet je, ik heb nooit graag gestudeerd. En de leerkrachten motiveerden ons ook niet echt. Ze zeiden ons: Waarom zouden we alle moeite doen om jullie iets te leren. Binnen de kortste keren zijn jullie toch in verwachting". Sinds kort is ze weggegaan van bij haar man. Hij vertelde me dat ze hem zei dat ze haar eigen leven wilde uitbouwen...

Voilà...kleine schets van een beetje chaos met niet alleen medische miserie. Ik maak me de laatste tijd meer en meer zorgen over jongeren, vaak zonder perspectief of dromen. Gelukkig zijn we met veel in Taporì en kunnen we het werk een beetje verdelen. Om alles vanavond een beetje te verteren ga ik

nog een beetje kruisjessteken borduren... goeie ontspanning waarvan ik de draad letterlijk tijdens de quarantaine weer heb opgenomen. Zo zijn we weer blij met kleine dingen.

Zondag 22 november: nieuwe ideeën in Taporì

In Taporì is iedereen druk bezig met het uitschrijven van projecten voor volgend jaar. Corona schudde ons door mekaar en zal nog voor een tijdje regeren. Maar die "aardbeving" geeft het ook wel de kans om een aantal dingen te herzien en na te denken over hoe we misschien nog beter het hoofd kunnen bieden aan zoveel ingewikkelde en complexe probleemsituaties (kwestie van de nadruk te leggen op het feit dat chaos en onzekerheid de laatste tijd hier troef zijn). Het is ook een kans om iedereen die dat nodig heeft opnieuw te wijzen op zijn of haar eigen verantwoordelijkheid en sterktes, om zelf het roer weer in handen te nemen en niet, afhankelijk en onderdanig, af te wachten tot iemand anders zegt wat en hoe iets te doen.

Vooraf wat het revalidatieluik betreft kan er nogal wat herdacht worden, op korte en middellange termijn. Want enerzijds blijven mensen nog altijd heel bang voor het coronavirus en daarom ook voor iedere vorm van therapie of opvang in groep, zowel bij de kleintjes in het kleuterklasje als in de jongerenateliers. Anderzijds weerhoudt het financieel aspect mensen er ook van om de revalidatie-draad weer op te nemen. Veel ouders hebben geen werk en weten nauwelijks van welk hout pijlen te maken, amper genoeg om te eten en de huur van hun kamertjes of huisje te betalen. Nochtans is het nu het moment

om alles echt naar waarde te schatten en te zien hoe ouders hun bijdrage voor therapie, opvang, scholing, ateliers, eten, ... eventueel "anders" kunnen betalen. En daar zijn we "inclusieve" alternatieven voor aan het uitproberen. Zo organiseren we sinds enkele weken in Taporì een wekelijkse markt. Daar kunnen ouders van kinderen met een beperking eigen waren verkopen en daarmee een deel van de therapie en begeleiding voor hun kind betalen. Ook dit is een kleine maar dappere poging om de lokale economie te ondersteunen.

In het gezondheidsluik zijn we ook een nieuw projectje aan het opstarten, met de welluidende naam: "Het Mi(ni)sterie van (on)opgeloste zaken". Hoe we er financieel aan moeten uitgeraken, is voorlopig nog een vraag. Maar er zijn nog teveel onopgeloste moeilijke medische situaties, waarbij de gezondheid van mensen nodeloos achteruit gaat en verslechtert, waardoor naderhand nog meer geld nodig is omdat mensen niet meer kunnen werken en op jonge leeftijd afhankelijk worden of sterven. Dat komt soms omdat een diagnose veel te laat gesteld wordt, of omdat er, bij gebrek aan gecoördineerde hulp en samenwerking van specialisten en huisartsen, geen goede informatie en behandeling is, terwijl die wel bestaat. Dat is bijvoorbeeld het verhaal van die vrouw van 48 met het syndroom van Turner. In België zou die vrouw nu hoogst waarschijnlijk een "redelijk normaal en onafhankelijk" leven leiden, redelijk gezond zijn en misschien aan het werk zijn. Hier worden mensen vaak van het kastje naar de muur gestuurd, opgekalefaterd wanneer er ergens een acuut probleem is, terwijl de ziekte stillekes haar werk doet en aftakelt... En dan komen mensen van alle leeftijd met een handicap aan in Taporì... en stel ik nog te vaak vast dat veel miserie voorkomen had kunnen worden. Daarom brengen we nu stilaan in Taporì zelf enkele specia-

listen samen, op zoek naar diagnose en behandeling voor deze mensen met "onopgeloste zaken".

Zo lukte het ons om na veel opzoeken

en herbekijken en familiesituaties aan elkaar te knopen om de diagnose te stellen van een ingewikkelde en niet-gewone aandoening van de bijniere bij Cynthia, die naar het jongerenatelier komt. Haar vader overleed enkele maanden geleden door allerlei complicaties bovenop zijn nierinsufficiëntie door hypertensie. Hij was al vele jaren aan de dialyse. Cynthia, zijn dochter, was prematuur geboren en alle problemen van ontwikkelingsstoornissen en verstandelijke handicap werden daar op gestoken. Maar het feit dat haar vader zo jong ernstige en niet verklaarde gezondheidsproblemen had en dat we bij Cynthia bepaalde symptomen zagen, zorgde ervoor dat we alle puzzelstukjes bij elkaar konden leggen. Toen we tot de diagnose kwamen, was ik enerzijds blij... maar toch ook triest... Want het gaat niet over wie de slimste dokter is en alles weet, maar wel over aandacht schenken aan het persoonlijk en familie-verhaal, tijd steken in klinisch onderzoek, blijven opzoeken en lezen, en "toevallige samenloop van omstandighe-

den bij zeldzame gezondheidsproblemen" alleen als laatste in het lijstje differentieeldiagnoses te zetten. Want eenmaal de diagnose er dan toch is, kan zoveel leed voorkomen worden, zoals in dit geval op middellange termijn misschien wel een dure en moeilijke nierdialyse bij Cynthia en haar broers. Wat

wij in Tapori deden, kan eigenlijk iedere goed opgeleide dokter... en het feit dat het niet gebeurt, maakt me triest. Maar dan helpt denken aan kerstmis... want het brengt ons terug naar de essentie... een klein pasgeboren kind... dat ons toont dat het leven wonderlijk mooi kan zijn en dat we als men-

GRAN FERIA

REACTIVANDO LA ECONOMÍA

VEN Y DA A CONOCER TUS MICROEMPRESARIOS

POLLOS

VERDURAS

VIVERES

MANÍ DULCE-SAL

BIZCOCHOS / MANÍS

QUIMBOLITOS

YOGURES / QUESOS

PRODUCTOS DE LIMPIEZA

LUGAR: FUNDACION TAPORI

FECHA: 27 DE OCTUBRE DEL 2020

HORA: DE 8:30 A 12:30

PARA MÁS INFORMACIÓN: 0958798083 - 0987634190

Affiche van de Tapori-lokaalmarkt

60% BELASTINGVERMINDERING VOOR GIFTEN VANAF 40 EURO IN 2020

De regering besliste op 12 juni om de belastingvermindering op te trekken van 45% naar 60% voor giften die in de loop van 2020 worden gestort aan een erkende organisatie. De regering wil zo de vrijgevigheid stimuleren en de steun aan maatschappelijke organisaties een flinke boost geven in het kader van covid-19-steunmaatregelen. De wet is van toepassing op giften tot 31/12/2020.

Iedereen die in de loop van 2020 een fiscaal aftrekbare gift via Kontinenten doet aan Tapori kan rekenen op een fiscale korting van 60 % in plaats van 45 %.

Dus: Schenk je € 40, dan recupereer je daar 24 Euro van via je belastingaangifte van 2021.

Dit geldt enkel voor giften die op 31 december op de rekening van Kontinenten staan. Schrijf dus best over voor 25 december ! Giften die na 31 december toekomen gelden voor het fiscaal jaar 2021 en het is onzeker of deze maatregel verlengd wordt.

Meer informatie hierover vind je op de link van de 4depijler-organisatie:

<https://4depijler.be/regering-beslist-aangepaste-fiscale-regeling-voor-giften-60-belastingvermindering-in-2020/>

Heb je hierover nog concrete vragen, contacteer dan gerust het 4de Pijlersteunpunt via info@4depijler.be, met vermelding "Tapori benefiet" als Vierde Pijler Organisatie.

BELANGRIJKE WIJZIGING BIJ KONTINENTEN

Het rekeningnummer van de VZW Kontinenten voor giften waarvoor een fiscaal attest gegeven kan worden, is begin 2020 veranderd. Gelieve het nummer van Bpost (= BE21 000071807603) **NIET** meer te gebruiken want deze rekening vervalt heel binnenkort.

OVERSCHRIJVINGEN voor TAPORI waarbij een **FISCAAL ATTEST** gewenst is, kunnen nog steeds gebeuren via **VZW KONTINENTEN**, maar op volgend **REKENINGNUMMER** bij KBC en met bijkomende informatie:

Rekeningnummer: BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB

Met vermelding van:

Naam en voornaam van de schenker

RIJKSREGISTERNUMMER VAN DE SCHENKER

en als doel "Inge Debrouwere – Tapori – Ecuador" vermelden

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29
Mobiel + 593 988250439

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
www.vogelvanpapier.be

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat is Tapori en
Link naar de nieuwe
Presentatie Video (2019)

www.vogelvanpapier.be

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE66 7380 3734 7143 / KREDBEBB
(oude nummer BE21 0000 7180 7603 is vervallen !)

Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge - 0470/85.05.31

Voor een correct fiscaal attest, de vermelding:

Inge Debrouwere – Tapori - Ecuador
èn NAAM, VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART + RIJKSREGIS-
TERNUMMER

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Vriendengroep Tapori
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening
terecht komen, worden volledig ter
beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepiljerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)